

Autorijden

Ik haal mijn rechtersvoet van het gaspedaal om mijn auto rustig uit te laten rollen voor het rode verkeerslicht. Links van mij komt een dikke wagen tot stilstand waarvan de passagier met haar arm naar buiten hangt. Ze brengt de sigaret in haar hand naar haar mond, neemt een flinke hijs en blaast een aantal grijze rookwolken uit. - Ben ik even blij dat mijn moeder is gestopt. - Snel doe ik mijn raam omhoog voordat ik die giftige dampen inadem.

Een zweetstraaltje rolt langs mijn slaap naar beneden als ik in mijn binnenspiegel zie dat een auto achter mij me nadert. Hij remt op het allerlaatste moment en komt net voor mijn achterbumper tot stilstand. Er ontsnapt een zucht van opluchting uit mijn mond. Dit is een van de redenen waarom ik een gruwelijke hekel heb aan autorijden. Niets is zo onvoorspelbaar als het verkeer.

Het liefst laat ik daarom ook zo min mogelijk aan het toeval over. En dat geldt al helemaal voor een route die ik nog nooit eerder gereden heb, waardoor ik deze altijd eerst van te voren bestudeer met Google Maps. Ik gebruik dan de optie Street View – het gele poppetje - om de route van begin tot eind na te lopen om te zien wat ik kan verwachten. Zo kan ik kijken over welke wegen ik moet rijden en of daar moeilijke knooppunten bij zitten, want als die er zijn, ga ik op zoek naar een alternatieve route. Daarnaast probeer ik de stad of drukke wegen zoveel mogelijk te vermijden omdat dit bij mij voor heel veel spanning zorgt.

Wanneer ik de route bestudeerd heb, controleer ik vervolgens nog of ik er makkelijk kan parkeren. Zijn er bijvoorbeeld voldoende parkeervakken? Of moet ik betalen om mijn auto kwijt te kunnen? Is er in de buurt een parkeergarage? Of wordt het

fileparkeren? Pas als ik dit allemaal uitgezocht heb, ben ik klaar voor vertrek en kan ik de navigatie op mijn mobiel instellen. Een extra zekerheid die ik nodig heb om de juiste route te rijden. Ik ben namelijk bang om op onbekend terrein terecht te komen en te verdwalen.

TUUT, TUUT, TUUT. Van schrik maakt mijn hart een sprongetje. Jeetjemina... Geschrokken kijk ik in mijn binnenspiegel naar de auto achter mij.

TUUT, TUUT.

Pas als ik vervolgens naar het verkeerslicht kijk en zie ik dat deze groen licht heeft, realiseer ik me dat ik moet gaan rijden. Ik trap mijn gaspedaal diep in en schiet als een razende naar voren.

Schakelen hoef ik gelukkig niet, want alle andere handelingen van het autorijden zorgen al voor de nodige inspanning. Ik moet er namelijk op letten dat ik op tijd rem, voldoende gas geef, mijn spiegels continu controleer, niet te kort op mijn voorganger rij en mijn knipperlicht niet vergeet wanneer ik afsla etc. Daarnaast gebeuren er zoveel dingen in het verkeer die ik in de gaten moet houden en waarop ik moet anticiperen zoals een auto die plotseling voor mij op de remmen trapt. Ik kan het me dan ook niet kan voorstellen dat ik ook nog mijn rechterhand zou moeten gebruiken om te schakelen terwijl ik al moeite heb om mijn stuur recht te houden.

Vervolgens draai ik mijn auto het parkeerterrein op en parkeer in een van de vele vrije parkeervakken. Ik schakel de motor uit en voel nu pas hoe vermoeid ik geworden ben van de autorit van hooguit een kwartier. En hoewel het angstzweet onder mijn oksels staat, heb ik het toch mooi weer gedaan.